

O AKTUÁLNÍ POLITICKÉ A EKONOMICKÉ ORIENTACI KLDŘ A O NĚKTERÝCH MEZINÁRODNÍCH PROBLÉMECH

Odpovědi na otázky novinářů japonského listu

Jomiuri šimbun

10. ledna 1972

Vřele vítám vaši návštěvu v naší zemi.

V minulých letech jste byli nakloněni naší zemi, poskytovali jste velkou pomoc při ochraně demokratických národních práv našich občanů v Japonsku a při jejich repatriaci.

Rovněž jste vynakládali mnoho úsilí pro zlepšení vztahů mezi dvěma zeměmi – Korejí a Japonskem.

Jsme za to vděčni.

Hodně jste hovořili o našem řízení v místě; pronikáme mezi masy, abychom se spíše od nich učili, než řídili.

My, kteří jsme v minulosti vedli revoluční boj, jsme se při výstavbě střetli s mnohými otázkami. Abychom tyto otázky vyřešili, rozhodli jsme se, že je třeba jít bezprostředně k masám, zvláště mezi dělníky a rolníky, kteří se přímo zabývají výrobou, a učit se od nich. Často chodíme na závody a do vesnic a radíme se s dělníky, rolníky a pracujícími masami.

I u marxisticko-leninské strany, představující zájmy dělnické třídy a pracujících mas, když se stane vedoucí stranou, vzrůstá možnost upadnout do subjektivismu a dopouštět se byrokratizmu. Abychom se tomu vyhnuli, je třeba jít mezi masy. Čím je obtížnější situace, tím více je třeba jít mezi masy, posoudit s nimi všechno a učit se od nich.

Lidové masy, to je učitel. Vždy se od nich učíme.

I v období mírové výstavby po osvobození, i v letech Vlaste-

necké osvobozené války i v období socialistické revoluce a socialistické výstavby po válce jsme vždy šli mezi masy, společně s nimi jsme hledali cesty jak překonat vznikající obtíže a čerpali jsme u nich víru a odvalu. Na to je možno uvést bezpočet příkladů.

V revolučním boji i ve výstavbě spočívá základní článek jejich úspěchů v jednotě strany a mas. To je naše nezměnitelné krédo.

V nynější době je na závodech i na vesnicích naší země mnoho bezejmenných hrdinů. Podporují stranu a ženou kupředu revoluci i výstavbu. Naše strana přenáší své záměry do vědomí lidových mas, zevšeobecňuje jejich tvůrčí návrhy, vypracovává na tomto základě svou linii a politiku. Proto se linie a politika naší strany setkává s absolutní podporou lidových mas a na základě semknutých sil strany a mas se úspěšně uskutečňuje v praxi celá linie a politika.

Naše strana vždy dýchá stejným dechem s lidovými masami. Je možno říci, že v tom spočívá tajemství toho, že dosud naše strana neupadla do subjektivismu a nedopustila se chyb. Budeme i nadále neochvějně upevňovat pokrevní svazek s lidovými masami, abychom se nedopustili subjektivistických chyb a abychom ještě více rozšiřovali a rozvíjeli dosažené úspěchy.

Vaše otázky jsem dostal prostřednictvím Ústředního výboru Svazu korejských novinářů.

Vaše otázky se týkají mnohých problémů velmi obsáhlých oblastí.

Na vaše otázky chci dát odpovědi, které bych sjednotil podle obsahu do několika témat.

1. O idejích čučche

Chtěli jste, abych konkrétně vysvětlil myšlenky čučche. Na to odpovím krátce.

Přečtete-li si řadu knih, ve kterých jsem psal o idejích čučche, pak se domnívám, že je lépe pochopíte.

Ideje čučche, to je jediná vedoucí ideologie naší strany,

řídící směrnice pro všechnu činnost Korejské lidově demokratické republiky. Důsledně uplatňujeme čučche ve všech oblastech, pokládajíce ideje čučche za nezvratný návod pro revoluci a výstavbu.

Prosadit čučche, to znamená zaujmout vůči revoluci a výstavbě ve své zemi postoj hospodáře. Jinými slovy to znamená uskutečňovat samostatnost a tvůrčí postoj – řešit všechny otázky, které vyvstávají v revolučním boji a výstavbě, ze samostatné a tvůrčí pozice, především svými vlastními silami a v souladu se skutečným postavením své země.

Revoluci není možno ani exportovat, ani importovat.

Lidé jiné země tě v revoluci nemohou zastoupit. Hospodářem revoluce v každé zemi je sám její lid a rozhodujícím faktorem vítězství revoluce jsou rovněž vlastní síly téže země.

Tím více, že s rozvojem revolučního hnutí dělnické třídy a lidových mas vyvstaly nové, obtížné a složité otázky, které zde dříve nebyly.

Proto v revoluci každé země se musí především hospodář – sám lid dané země – snažit a bojovat, musí myslet a posuzovat svou hlavou všechny otázky, vyvstávající v revoluci i ve výstavbě, řešit je svými silami a v souladu se skutečným postavením své země. Jen tak je možno úspěšně uskutečňovat revoluci a výstavbu.

A tak ideje čučche vyžadují, aby středem pozornosti každého člověka při myšlení i revoluční praxi byla revoluce v jeho zemi. Revoluci a výstavbu uskutečňují lidé. Proto, aby revoluce zvítězila, musí mít lidé správný revoluční světový názor, přitom je důležité mít takové ideje a přístup, které by umožňovaly uskutečňovat revoluci i výstavbu ve své zemi se vši odpovědností, z pozice hospodáře.

Ideje čučche jsou založeny na takovýchto požadavcích revoluce.

Nastolení čučche se stalo pro nás zvláště důležitou otázkou. U některých lidí v naší zemi se již odedávna rodily v hlavě podlé ideje patolízalství, projevované v nedůvěře ve vlastní síly, slepě úctě k ostatním a v poskytování úsluh velkým zemím.

Přivrženci podobných idejí ani tehdy, když se země nachá-

zela v nebezpečí, nepomýšleli na to, aby se pevně opřeli o svůj lid a vlastními silami se dostali z krize, ale dívali se jen na druhé a každý pod ochranou svého pána se zabývali pouze frakčním štváním.

A tak se nakonec naše země dostala do područí cizích.

A ani potom nebylo patolízalství vymýceno, navíc se k tomu objevil ještě dogmatismus, což velice poškozovalo věc rozvoje revoluce v naší zemi. Hlavní příčina toho, že bylo v naší zemi přerušeno národní hnutí a komunistické hnutí počátečního období bylo zmařeno, spočívala v patolízalství a z něho pocházejícím frakcionářstvím.

Takových příkladů je mnoho nejen v naší zemi, ale i v ostatních zemích. I v národně osvobozeném a komunistickém hnutí ostatních zemí jsou příklady, kdy v důsledku vzniku frakcí, které nehájily pozici čučche a obhajovaly ideologické proudy cizích zemí, utrpěl rozvoj revoluce velkou škodu.

Z toho jsme získali hluboké poučení, že zabývá-li se člověk patolízalstvím, stane se z něho hlupák, jestliže národ – pak hyne země a jestliže strana, pak je ztracena revoluce.

Jestliže upadneme do patolízalství a slepě následujeme ostatní, pak ani v případě, že se dopustíme chyb, nelze najít příčinu, proč k takovým chybám došlo, není ani možno najít cestu k jejich nápravě. Posuzujeme-li však všechny otázky svou vlastní hlavou a řešíme-li je v souladu se skutečným postavením své země, pak bude možno nejen úspěšně vést revoluci a výstavbu, ale v případě, že se dopustíme chyb, včas nalézt jejich příčiny a napravit je.

Revolucionáři Koreje vzali v úvahu tyto historické zkušenosti a rozhodli se nikdy se nedopouštět patolízalství v revolučním boji a dále, v období vytváření nové vlasti, opírat se o ideje čučche a budovat samostatný a nezávislý stát ve skutečném smyslu tohoto slova. To bylo jednomyslnou snahou korejských revolucionářů v minulosti.

Nemohla být pro nás vážnější a důležitější otázka než zřízení čučche po 15. srpnu, v podmínkách, kdy revoluce v naší zemi dostala složitý a obtížný charakter v důsledku okupace jižní Koreje americkým imperialismem a kdy se v jižní Koreji zakoře-

nily ideje patolízalství k USA a ideje bázně a otrocké poníženosti k USA a rozšiřovaly se dokonce i iluze týkající se japonského militarismu.

Pokládali jsme otázku nastolování čučche za klíčovou otázku, na které závisí osud revoluce a výstavby, a po celou dobu až do dneška jsme rozvíjeli úporný boj proti patolízalství a dogmatismu, za pevné nastolení čučche. Během tohoto historického boje jsme dosáhli plného duchovního osvobození našeho lidu od balastu myšlenek patolízalství, které dlouhou dobu otravovaly národní sebevědomí a tvůrčí rozum, důsledně jsme uskutečňovali myšlenky čučche ve všech oblastech revoluce a výstavby v naší zemi.

Nejen členové naší strany a kádry, ale i lid se důsledně vyzbrojuje idejemi čučche, neváhají, ať jsou jakékoliv proudy v ostatních zemích, nedostávají se pod žádný vliv těchto zemí. Ideologie našeho lidu je velmi zdravá.

Ptali jste se, v čem spočívá podstata naší politiky, založené na idejích čučche?

Celá vnitřní i zahraniční politika naší strany se zakládá na idejích čučche a vychází z nich. Základem konkrétních směrů, nemluvě o linii a politice v různých oblastech politiky, ekonomie, kultury a vojenských záležitostech, jsou ideje čučche.

Ideje čučche jsou především uskutečňovány v linii nezávislosti v politice, samostatnosti v ekonomice a sebeobraně při obraně země.

Politická nezávislost, to je prvotní znak suverenního a nezávislého státu. Kterýkoliv národ může zajistit úplnou nezávislost země pouze tehdy, když náležitě užívá právo na politické sebeurčení.

Řídíme se idejemi čučche a samostatně jsme vypracovávali a vypracováváme celou linii i politiku. Nepracujeme podle nařízení a cizích návodů, nekopírujeme a nenapodobujeme slepě cizí země. Celá politika, kterou naše strana určovala a uskutečňovala v praxi až do dnešního dne od doby po osvobození, není odněkud okopírovaná, ale tvůrčím způsobem námi rozpracovaná z pozice čučche, v souladu s potřebami rozvoje revoluce v naší zemi.

Nesmíte si myslet, že jsme vůbec nebrali v úvahu revoluční hnutí v ostatních zemích a jejich zkušenosti.

Věnovali jsme pozornost cizím zkušenostem, správně jsme je využívali a přitom ještě z pozic čučche jsme tvůrčím způsobem používali obecné zásady marxismu-leninismu v souladu se skutečným postavením naší země. Proto jsme se nedopouštěli chyb a vedli jsme revoluci a výstavbu přímou cestou.

Ve všech vztazích jsme vycházeli z pozic čučche a všechny otázky jsme řešili v souladu se skutečným postavením naší země.

Tak například s cílem současného řešení úkolů v oblasti vytvoření základny samostatného národního hospodářství a rychlého zlepšení narušeného života obyvatelstva v podmínkách, kdy bylo všechno v důsledku války do základu zničeno, vytyčili jsme základní linii výstavby socialistické ekonomiky, zaměřenou na zajištění přednostního rozvoje těžkého průmyslu při současném rozvoji lehkého průmyslu a zemědělství. Je to originální linie, která byla vypracována, správně odráží požadavky ekonomického rozvoje v naší zemi a tvůrčím způsobem rozvíjí teorii marxismu-leninismu.

Vzali jsme správně v úvahu konkrétní podmínky naší země a vytyčili jsme směrnicí na združstevnění zemědělství, směřující k přetvoření ekonomického systému ještě před přetvořením techniky a rovněž směrnicí na socialistickou přeměnu kapitalistického obchodu a průmyslu. Je to tvůrčí zaměření, které nemá žádný precedens v jiné zemi. Když naše strana vytyčila tuto linii a zaměření, přívrženci patolízalství a dogmatismu vyčítali a přitom tvrdili, že prý „vždyť není nic podobného v žádné knize“, „vždyť to nikdo nevyzkoušel“. Ale o správnosti této linie a zaměření svědčí skutečnost v naší zemi, která se v nejkratší době změnila v průmyslový stát s pevným socialistickým zemědělstvím.

Co se týká politiky ve vztahu k inteligenci, nejednali jsme jako v ostatních zemích.

Intelligence naší země, přestože žila v minulosti zámožně, byla podrobována rovněž národnímu útisku a diskriminaci pod koloniální nadvládou japonského imperialismu. Proto jí rovněž nechybí národní revolučnost.

I ve vztahu ke staré inteligenci, která dostala v minulosti

staré vzdělání a sloužila v buržoazní nebo feudální společnosti, byla naše politika zaměřena na společné uskutečnění revoluce, bude-li inteligence sloužit ve jménu lidu, ve jménu rozvoje národa, a vychovávala a převychovávala ji v revoluční praxi. V důsledku toho se přeměnila v revoluční inteligenci, sloužící revoluční věci dělnické třídy a udělala toho mnoho. I nyní pracuje výborně.

Zaměření na souběžné provádění hospodářské i obranné výstavby při současném upevnění ekonomické a obranné síly země v souvislosti s agresivními a vojensko-provokačními úklady imperialistů a rovněž linie a zaměření na sjednocení vlasti po vyhnání amerických imperialistických agresorů z jižní Koreje silami samotného korejského lidu, bez jakéhokoliv vměšování se zvenku a mírovou cestou, to vše jsou originální linie a zaměření, které uplatňují ideje čučche.

Proto celá politika naší strany odpovídá skutečným podmínkám naší země a snahám našeho lidu a my se můžeme pevně držet své politické nezávislosti a neváhat při jakýchkoli proudech.

Ekonomická samostatnost, to je materiální základ politické nezávislosti. Země, která je ekonomicky závislá na jiných, se nemůže neocnout i v politické závislosti na druhých.

Proto jsme hned po osvobození vytyčili linii výstavby samostatné národní ekonomiky a uskutečňovali jsme ji v praxi, neohlížejíce se na žádné obtíže.

Budovat svými silami samostatnou národní ekonomiku, to naprosto neznamená být za zavřenými dveřmi. Při budování samostatné národní ekonomiky opírajíce se o vlastní síly jsme zároveň rozvíjeli takové ekonomické vztahy, při kterých se uskutečňuje vzájemná doplňující výměna s ostatními zeměmi a vzájemná spolupráce na zásadách úplné rovnosti a vzájemných výhod.

Náš boj přinesl vynikající plody, v důsledku čehož jsme získali samostatnou národní ekonomiku, vybavenou moderní technikou a komplexně rozvíjenou. Na tomto základě upevňujeme politickou nezávislost země.

Vlastní obrana země — to je vojenská záruka politické nezávislosti i ekonomické samostatnosti země. Protože svět je rozdě-

len na národní státy a na zeměkouli existuje imperialismus, nemá země bez samostatné vlastní obranné síly, schopné chránit svou zem a svůj národ před cizí agresí, záruku nezávislosti a samostatnosti.

Důsledně jsme uskutečnili v praxi vojenskou linii sebeobranu, čímž jsme získali mohutnou obrannou sílu, schopnou skoncovat s jakýmkoliv provokačními manévry agresorů a spolehlivě hájit bezpečnost vlasti a vymoženosti revoluce.

Díky tomu, že jsme důsledně uskutečňovali v praxi zásadu nezávislosti v politice, samostatnosti v ekonomice a sebeobranu v obraně státu, vybudovali jsme novou, důstojnou, silnou, spolehlivou socialistickou vlast, jak jsme si to přáli v minulosti. Kdybychom nenastolili čučche a řídili se podle cizích proudů, tancovali na cizí notu, pak bychom nemohli očekávat takové úspěchy, jaké dnes vidíme.

Listy jednotlivých kapitalistických států nazývají samostatnou socialistickou zem „nacionál-komunismem“. Naše ideje čučche jsou cizí „nacionál-komunismu“, jak to hlásá reakce.

Ideje čučche jsou založeny na zásadě, vytyčené Marxem: „Proletáři všech zemí, spojte se!“ a plně odpovídají proletářskému internacionalismu.

Považujeme za svou zásadu na základě idejí čučche hájit samostatnost a upevňovat zároveň internacionální jednotu a spolupráci. Ta samostatnost, kterou hájíme, není nikterak odtržena od proletářského internacionalismu. Jako nemůže být internacionalismus bez samostatnosti, tak nemůže být samostatnost bez internacionalismu. Obrátit se zády k proletářskému internacionalismu pod záminkou hájení samostatnosti, to není komunistický přístup, to znamená přiklánět se k národnímu egoismu.

Vycházejíce z úplné rovnosti a samostatnosti navazujeme v současné době vzájemné vztahy s ostatními zeměmi.

Nechceme se dotýkat zájmů ostatních národů a nedovolíme, aby jakkoliv byla porušována práva a důstojnost našeho národa. Co se týká zemí, které se k našemu státu chovají přátelsky, ať jsou velké či malé, rozvíjíme s nimi politické a ekonomické vztahy na základě zásad úplné rovnosti a vzájemné úcty.

Samostatnost je předpokladem pro semknutost a spolupráci

i mezi socialistickými zeměmi a pro dosažení skutečné jednoty je třeba přísně dodržovat vzájemně zásadu samostatnosti. V nynější době se při dosahování jednoty a semknutosti mezi socialistickými zeměmi držíme našich zásad.

To je především boj proti imperialismu, za druhé to znamená podporovat národně osvobozené hnutí v koloniích a dělnické hnutí v různých zemích, za třetí neochvějně jít k socialismu a komunismu, za čtvrté zachovávat zásadu nevměšování se do vnitřních záležitostí, vzájemné úcty, rovnosti a vzájemných výhod. I když existují jiné rozpory, chceme je podrobit těmto čtyřem zásadám a zajišťovat jednotu.

Co se týká našeho stanoviska ohledně revolučního boje a demokratických hnutí v jiných zemích, i tady se důsledně držíme zásad samostatnosti a nevměšování se do vnitřních záležitostí.

Problém určité země zná lépe než kdokoliv jiný její strana a lid. Proto otázku jak rozvíjet revoluční hnutí v určité zemi musí bezpodmínečně řešit její strana a lid. My jsme jen solidární a podporujeme spravedlivý boj národů ostatních zemí za národní a sociální osvobození a nechceme se vměšovat do jejich záležitostí a nebo jim vnucovat svou ideologii. Nejen mechanicky nepřejímáme cizí, ale ani nežádáme od druhých, aby přebírali naše jako celek.

Revoluční a demokratické hnutí, které se dnes rozvíjí v řadě zemí, může se úspěšně rozvíjet a dosahovat vítězství jen tehdy, když strany a lid těchto zemí budou samostatně vypracovávat správnou řídicí teorii a vědecky zdůvodněné metody boje, odpovídající skutečným podmínkám jejich země a uskutečňovat je v praxi.

2. O socialistické výstavbě a ústředních úkolech šestiletky v naší zemi

Jak jistě víte i vy, pátý sjezd naší strany, který zhodnotil výsledky v uskutečnění sedmiletého plánu, přijal šestiletý plán – nový cíl socialistické výstavby.

Všeobecně, sedmiletý plán měl být dokončen v roce 1967

neboť začal v roce 1961. Avšak vzhledem k tomu, že se vytvořila napjatá situace kolem naší země, splnili jsme ho po termínu. Když náš lid plnil sedmiletý plán, američtí imperialisté vyvolali krizi v karibském moři, ještě více rozšířili agresivní válku proti vietnamskému lidu a vyhrocovali situaci na ostří nože. Američtí imperialisté, kteří urychlili zvláště v jižní Koreji přípravu na novou válku, uskutečňovali vážné vojenské provokace proti severní části republiky.

V takové situaci jsme byli nuceni upevňovat obranyschopnost naší země a být v plné pohotovosti, abychom se postavili útoku nepřátel.

Naše strana vytyčila novou linii pro souběžné vedení hospodářské a obranné výstavby a podle této linie byly přebudovány všechny práce na socialistické výstavbě a bylo vyčleněno mnoho prostředků pro obrannou výstavbu. Proto bylo pro splnění sedmiletého plánu třeba ještě delší doby.

Tehdy jsme věnovali velké úsilí upevnění obranyschopnosti země, nehledě na omezení ekonomického rozvoje v zemi a zvýšení blahobytu obyvatelstva a zdokonalili jsme obranu vlasti. Proto si američtí imperialisté nedovolili nás napadnout, i když vyprovokovali incidenty s „Pueblo“ a „EC – 121“ a otevřeně se snažili uskutečnit ozbrojený útok na severní část republiky.

My jsme v obtížných podmínkách úspěšně splnili sedmiletý plán. I když jsme ho splnili za 10 let, naše národní hospodářství se rozvíjelo výjimečně rychle. Za minulých 10 let, v období plnění sedmiletého plánu, činil průměrný roční přírůstek naší průmyslové výroby 12,8 procent.

Myslím, že ve srovnání s ostatními zeměmi to je výjimečně rychlé tempo. Náš lid si toho velice váží a cítí velkou hrdost nad tím.

Od minulého roku náš lid nastoupil na cestu plnění šestiletého plánu – nového perspektivního plánu.

Šestiletý plán, to je projekt dosažení velkých pokroků v boji za další upevnění socialistického zřízení v naší zemi a dosažení úplného vítězství socialismu a za přeměnu naší socialistické vlasti v ještě bohatší, silnější a mocnější zemi, nezávislou, samostatnou a schopnou vlastní obrany.

Jak se říká v dokumentě 5. sjezdu naší strany, hlavní úkol šestiletého plánu v oblasti výstavby socialistického hospodářství spočívá v tom, aby byly upevněny a rozšířeny úspěchy v industrializaci, aby technická revoluce přešla na nový, vyšší stupeň rozvoje a tím byla ještě více upevněna materiálně technická základna socialismu, aby pracující byli zbaveni těžké práce ve všech odvětvích národního hospodářství.

Hlavní obsah šestiletého plánu tvoří tři velké technické revoluce.

Tři velké technické revoluce, vytyčené naší stranou, spočívají v tom, aby byla především energicky urychlena technická revoluce v oblasti průmyslu a tak zmenšen rozdíl mezi těžkou a lehkou prací, za druhé aby byla neochvějně urychlována technická revoluce na vesnici a byl zmenšen rozdíl mezi zemědělskou a průmyslovou prací a za třetí aby byla uskutečněna technická revoluce, zaměřená na osvobození žen od těžkého břemene domácích prací. Jedním slovem, tři velké technické revoluce, to jsou posvátné revoluční úkoly týkající se osvobození pracujících od těžkých a namáhavých prací.

To obráží požadavky ekonomického rozvoje naší země, kde je uskutečněna socialistická industrializace, i naléhavé snahy pracujících.

Základní článek ve třech velkých technických revolucích našla naše strana ve výrobě obráběcích strojů.

Technická revoluce, to je strojná revoluce. Aby mohla být uskutečněna technická revoluce, musíme mít množství obráběcích strojů.

Proto jsme v minulém roce, v prvním roce šestiletky, soustředili své síly na výrobu obráběcích strojů. Dělníci Chičchonského a dalších závodů na výrobu obráběcích strojů v naší zemi, vysoce podporovali výzvu strany, rekonstruovali zařízení, aktivně automatizovali výrobní procesy a rozvinuli energický boj za zvýšení výroby obráběcích strojů. Tak naše strojírenství dosáhlo roční výroby 30 tisíc obráběcích strojů.

Během plnění tří velkých technických revolucí jsme již uskutečnili široký ofenzivní průlom a vidíme jasné perspektivy pro úspěšné plnění šestiletého plánu.

Aby byly tři velké technické revoluce uskutečněny, budeme i nadále vynakládat síly na výrobu obráběcích strojů, společně s objemem výroby rozšiřovat i jejich různorodost a zlepšovat jejich kvalitu. Kromě toho budeme i nadále zvyšovat výrobu traktorů a automobilů, vyrábět ještě více zemědělských strojů. Současně chceme soustředit ohromné síly na rozvoj průmyslu elektroniky a automatiky pro další prohlubování technické revoluce.

Zajistíme výrobu ještě většího množství výrobků z válcovaného železa a barevných kovů, nezbytných pro strojírenství a průmysl elektroniky a automatiky.

Podle úspěchu dosažených v minulém roce a podle bojového ducha našich pracujících docházím k přesvědčení, že v brzké době budou úkoly tří velkých technických revolucí úspěšně splněny.

V období šestiletého plánu se o mnoholepší i život našeho lidu.

Nyní náš lid nemá starost o jídlo, oděv a obydlí, všichni žijí rovnoměrně a slušně.

V období šestiletého plánu uděláme řadu opatření pro další zvýšení životní úrovně obyvatelstva. Nejdůležitějším úkolem, který jsme si vytyčili pro zlepšení života lidu, je co nejrychlejší překonání rozdílů v životní úrovni dělníků a rolníků, rozdílů v podmínkách života městského a vesnického obyvatelstva.

Proto bude třeba náležitě upevnit okresy a zvýšit jejich úlohu jako základny zásobování vesnic, budovat ve všech vesnicích autobusové spojení a zavést systém vodovodů ve vesnici. Kromě toho chceme stavět obytné domy ve městech a vesnicích každoročně o 300 tisících bytů a ještě více rozvíjet národní zdravotnictví. Potom zvýšit platy všech dělníků i zaměstnanců a po novém převratu ve výrobě předmětů denní potřeby chceme ostře zvýšit životní úroveň všech pracujících.

Budeme-li několik let bojovat patřičným způsobem, pak si bude lid žít, aniž by musel závidět ostatním.

V letech šestiletého plánu chceme společně s technickou revolucí energicky vést i kulturní revoluci.

Za tu dobu zvýšíme počet technických pracovníků a ostat-

ních odborníků na jeden milión lidí a více, ještě více a všeobecně zvýšíme úroveň obecného vzdělání a technických znalostí pracujících a ještě více budeme rozvíjet vědu, literaturu, umění, tělovýchovu a sport.

Zavedení povinné desetileté výuky, to je jeden z důležitých úkolů v provádění kulturní revoluce v období šestiletky.

V naší zemi, díky tomu, že od roku 1967 byla zavedena povinná devítiletá technická výuka, všechny děti a mládež ve věku od 8 do 17 let se bezplatně učí v řádných školách. Zavedení povinné devítileté technické výuky bylo epochální událostí v rozvoji národního školství i ve výstavbě socialistické kultury naší země. Díky zavedení povinné devítileté technické výuky celé nové pokolení naší země bez výjimky roste spolehlivě ve všestranně rozvíjených lidech s bohatými všeobecnými i polytechnickými znalostmi soudobé vědy a techniky.

Na základě úspěchů a zkušeností, získaných z povinné devítileté technické výuky, nadále zavedeme desetiletou výuku a na základě zásad socialistické pedagogiky, vytyčené naší stranou, ještě více zlepšíme školství.

Zavedení všeobecné povinné desetileté výuky vyvolá ohromnou změnu v dalším zvyšování úrovně školního vzdělání a v rozvoji vědy a techniky země. Samozřejmě, že není lehké zavést povinnou desetiletou výuku. Na to musí stát vyčlenit ohromné prostředky. My k tomu máme však dostatek sil, pro výuku dorůstající generace nelitujeme ničeho. V minulém roce jsme v některých školách tuto výuku experimentálně zavedli a vytvořili jsme určitý základ. Od tohoto roku začneme a v nejbližších několika letech všestranně a úplně uskutečníme povinnou desetiletou výuku.

Správné spojení ideově politické jednoty lidu s třídním bojem má velmi důležitý význam v rozvoji socialistické společnosti.

Proto naše strana vždy tomuto problému věnovala hlubokou pozornost.

V severní části země je už dávno zlikvidováno vykořisťování člověka člověkem a vybudováno socialistické zřízení. I vzájemné vztahy mezi pracujícími se staly soudružskými, přičemž pomáhají

jeden druhému a spolupracují mezi sebou, ještě více se upevnila ideově politická jednota všeho lidu.

Pochopitelně to neznámá, že s vytvořením socialistického zřízení se sama od sebe upevní jednota lidových mas. V socialistickém zřízení, byť i jen v nepatrném množství zůstávají nepřátelské živly, kromě toho zde jsou přežitky staré ideologie ve vědomí pracujících.

V takových podmínkách je třeba pro upevnění revolučních řad a úspěšné vedení socialistické výstavby správně spojit a vést upevnění jednoty a semknutosti lidových mas a boj proti pokusům nepřátelských živlů.

Jestliže bychom zapomínali, že i v socialismu je svazek dělnické třídy, rolnictva a inteligence základem společenských vztahů, jednostranně bychom zdůrazňovali třídní boj a zveličovali jej, pak bychom se dopustili chyby odchýlení se nalevo. Pak se přestane věřit lidem, bude se zacházet s nevinnými lidmi jako s nepřátelskými živly a vytvoří se nepokojná atmosféra ve společnosti.

A naopak, kdybychom zapomněli, že i v socialismu existují nepřátelské elementy, zůstávají přežitky staré ideologie a pokračuje třídní boj, viděli bychom jen ideově politickou jednotu lidových mas a absolutisovali bychom ji, pak bychom se dopustili odchýlení napravo. Pak by se otupila bdělost k nepřátelským elementům, zeslabil by se boj proti staré ideologii a mohl by se široce rozšiřovat kapitalistický způsob života ve společnosti.

Proto se vyhneme jak levým, tak i pravým odchýlkám a dovedně spojujeme boj proti nepřátelským živlům s upevněním jednoty a semknutosti pracujících, a tak neustále upevňujeme jednotu a semknutost lidových mas.

Pro další upevnění ideově politické jednoty pracujících je nutno stavět do popředí ideologickou revoluci, revolucionizovat a přetvářet celou společnost podle vzoru dělnické třídy.

Jen tehdy, budeme-li do popředí stavět ideologickou revoluci, bude možno úspěšně vyřešit historický úkol revolucionizování a přeměny celé společnosti podle vzoru dělnické třídy a ještě rychleji dobýt ideologické pevnosti společně s materiální pevností ve výstavbě socialismu, komunismu.

Revolucionizování a přetváření celé společnosti podle vzoru dělnické třídy, to je třídní boj za likvidaci jakékoliv staré ideologie, neproletářských prvků ve všech sférách veřejného života. Plně se však liší od dřívějšího třídního boje, mění se rovněž i forma tohoto boje.

Revolucionizování a přeměna lidí podle vzoru dělnické třídy je od začátku do konce otázkou přeměny pracujících, kteří bojují za rychlejší a úspěšné budování socialismu a komunismu, a je úkolem vyplývajícím z nutnosti dovést všechny pracující do komunistické společnosti. Proto naše strana práci na revolucionizování a přeměně pracujících podle vzoru dělnické třídy vedla a vede s důrazem na ideovou výchovu cestou vysvětlování a přesvědčování.

Vynakládáme neustálé úsilí na revolucionizování všech vrstev lidových mas a jejich přeměnu podle vzoru dělnické třídy, přičemž se držíme zásady: odvážně věřit a přivést na stranu revoluce všechny ty, kteří mají třeba složitý sociální původ nebo pocházejí ze složitého sociálního prostředí a se složitou sociálně politickou minulostí, ale chtějí se dát vést naší stranou.

V důsledku správného provedení našeho boje za revolucionizování celé společnosti a přeměnu této společnosti podle vzoru dělnické třídy bylo dosaženo v ideově morální tvářnosti našeho lidu základních změn, jako nikdy byla upevněna jednota naší společnosti.

Ještě více se upevnila semknutost naší dělnické třídy, družstevních rolníků a pracujících inteligence. Všichni pracující tvoří velkou rudou rodinu, ve které jsou všichni pevně spjati a postupují vpřed, pomáhajíce jeden druhému a jeden druhého podporující.

Proces výstavby socialismu a komunismu, to je proces revolucionizování všech členů společnosti, to znamená dělníků, rolníků a inteligence, proces vymýcení všech třídních rozdílů cestou přeměny celé země podle vzoru a podoby dělnické třídy.

Aby byl vybudován socialismus a komunismus, je třeba likvidovat rozdíly v podmínkách práce mezi dělnickou třídou a rolnictvem cestou rozvoje výrobních sil. Společně s tím všichni

členové společnosti musí postupně vymýtit rozdíly v ideologické, morální, kulturní a technické úrovni.

Zde vyvstává důležitá otázka správného vyřešení agrární otázky.

Pouze tehdy, když plně zlikviduje zaostalost vesnice cestou konečného řešení agrární otázky, může socialistický stát úplně zlikvidovat jed reakční buržoazie, pronikající zvenku, i základnu a oporu, díky které mohou vyvíjet činnost pozůstatky svržených vykořisťovatelských tříd. Kromě toho jen tehdy, když se pozvedne družstevní vlastnictví na úroveň celonárodního, bude možno vysoce rozvíjet výrobní síly zemědělství, i s kořenem vytrhnout egoistické elementy, které zůstaly u rolníků a pevně vést všechny pracující cestou kolektivismu, umožňujícího pracovat s vysokým uvědoměným entusiasmem ve jménu společnosti a lidu.

Podle kursu, objasněného v „Tezích k otázce socialistické vesnice v naší zemi“, naše strana energicky provádí technickou, kulturní a ideologickou revoluci na vesnici a tím likviduje technickou zaostalost zemědělství za soudobým průmyslem, kulturní zaostalost vesnice za pokrokovým městem a ideovou zaostalost rolníků za nejrevolučnější dělnickou třídou, pokračuje v upevnování řízení a pomoci strany a státu dělnické třídy vesnici a při organickém spojení rozvoje celonárodního a družstevního vlastnictví neochvějně přibližuje družstevní vlastnictví celonárodnímu.

A budou-li takto likvidovány třídní rozdíly mezi dělnickou třídou a rolnictvem a družstevní vlastnictví se stane celonárodním, pak bude v celé společnosti dosaženo plné ideově politické jednoty na jednotné sociálně ekonomické základně při společných idejích. Bojujeme za to, aby se takový den přiblížil.

3. O otázce sjednocení naší země

Dnes se rozvíjí situace v naší zemi velmi příznivě pro boj našeho lidu za samostatné mírové sjednocení vlasti.

Úspěchy socialistické výstavby, dosažené v severní části země pod praporem idejí čučche, ještě více upevňují politicko-ekonomickou základnu pro samostatné sjednocení vlasti, vzbu-

zují u obyvatel jihu velké naděje a víru v sebe a podněcují je do boje za mírové sjednocení vlasti.

V těchto dnech se v jižní Koreji ostře zvyšuje snaha o mírové sjednocení, jako nikdy se zesiluje boj proti fašistickému režimu, za demokratizaci společnosti. Masové projevy studující mládeže a obyvatel, konající se před i po „volbách“ loutkového prezidenta v minulém roce a živé diskuse o sjednocení vlasti ve společenských i politických kruzích ukazují, že v jižní Koreji nezadržitelně a silně vzrůstá duch, protestující proti nynějšímu režimu, vyžadující mírové sjednocení.

Naše zaměření na mírové sjednocení se setkává s jednomyslnou podporou se strany světové veřejnosti, nemluvě o korejském lidu, a v jižní Koreji sílí snaha o mírové sjednocení. V souvislosti s tím dokonce i jihokorejští vládcí, kteří zamítali jakékoliv kontakty mezi severem a jihem, byli nuceni pod tlakem všeobecné tendence zúčastnit se jednání Červeného kříže mezi severem a jihem. Předběžné jednání, které nyní probíhá v Pchanmunžomu mezi organizacemi Červeného kříže severu a jihu, i když začalo se zpožděním, a okruh otázek, které se na něm projednávají, je ohraničen, přece je záležitostí velkého významu, protože umožnilo, aby se Korejci sešli za jedním stolem a posoudili vnitřní otázky národa. Je možno říci, že je to krok vpřed v boji našeho lidu za mírové sjednocení rozdělené vlasti.

Naše pozice v jednáních mezi organizacemi Červeného kříže severu a jihu je jasná. Se vši upřímností si přejeme, aby jednání proběhla úspěšně a tím bylo nejrychleji zmírněno strádání obyvatelstva v důsledku rozkolu a na tomto základě aby byla otevřena cesta k mírovému sjednocení vlasti.

Postoj jihokorejských vládců se však od toho diametrálně liší. Od prvních dnů, kdy přišli na jednání, pod různými záminkami protahovali jednání. Tvrzením, že prý „není třeba být příliš vzrušený“, „to je předčasné“, polévali studenou vodou vřelou snahu o mírové sjednocení. Navíc pokřikují, že prý jsme už skončili přípravu na válku, proto co nejdříve uskutečnime „útok na jih“, vyhlásili „státní výjimečný stav“ a s účelem připravit pro ně oporu zřizují různé fašistické drakonické zákony a úmyslně zvyšují napětí.

Podobnou kampaň, vyvolanou jihokorejskou loutkovou klikou, není možno pokládat za nic jiného, než za přání udusit v jižní Koreji den ode dne rostoucí snahu o mírové sjednocení, zmařit kontakty a jednání mezi severem a jihem a udělat rozkol trvalým a tím podporovat své sečtené dny. Není naprosto náhodné to, že dokonce některé reakční vedoucí kruhy a závislý tisk USA a Japonska o tom říkají, že vyhlášení „výjimečného stavu“ v jižní Koreji je vyvoláno ne hrozbou „útoku na jih“, že je to spíše politická machinace, prováděná v důsledku vnitřních podmínek.

Podobnými hloupými machinacemi nemohou jihokorejští vládcí nikoho oklamat a nedokáží nic vyřešit.

Zdá se, že jsou asi zachvázeni strachem z rychlé změny pro ně nepříznivě se vyvíjejícího vnitřního i vnějšího postavení a upadají do křečovitých záchvatů. Je třeba si zchladit hlavu a chladnokrevně uvažovat.

Nyní je jiná doba. Situace se změnila.

Nynější situace není stejná jako situace minulých čtyřicátých let, kdy američtí imperialisté pod firmou „OSN“ rozdělili naši zemi na sever a jih. Zmizely ty doby, kdy se američtí imperialisté vměšovali do vnitřních záležitostí ostatních zemí a dělali si co chtěli.

Nyní jsou američtí imperialisté a japonští militaristé v takové situaci, že na to nemají kdy – vlastní zuby je bolí.

Myslíme, že je na čase, aby jihokorejští vládcí ustoupili z jejich dosavadní protinárodní pozice, s kterou se snažili najít záchranu tím, že se obraceli zády ke svým krajanům, chytali se podolku agresorů amerického imperialismu a přitahovali japonské agresory.

Chtějí-li jihokorejští vládcí najít opravdové východisko, pak musí vstoupit na národní pozici a alespoň nyní odhodit hloupé snahy pod záštitou vnějších sil „pěstovat reálné síly“, silou vyvolávat tlak na severní Koreu a uskutečnit „sjednocení cestou vítězství nad komunismem“ a přijmout náš spravedlivý návrh – uskutečnit sjednocení země mírovým způsobem, společnými silami Korejců.

Ptali jste se na naše konkrétní zaměření na sjednocení vlasti. Naše zaměření na sjednocení vlasti se neliší od dřívějšího. Důs-

ledně trváme na tom, aby vnitřní otázka našeho národa – otázka sjednocení naší vlasti – byla řešena ne zásahem vnějších sil, ale silami samotných Korejců, ne metodou války, ale mírovým způsobem.

Znovu jsme objasnili záměr samostatného mírového sjednocení vlasti v návrhu o záchraně vlasti o osmi bodech, předloženém v dubnu minulého roku Nejvyšším lidovým shromážděním KLDK i v projevu z 6. srpna a rovněž v novoročním projevu tohoto roku. I nadále budeme neustále vynakládat všechny síly na uskutečnění tohoto záměru.

Úspěšné ukončení jednání mezi organizacemi Červeného kříže severu a jihu, která se nyní konají za ohromného zájmu celého národa, vytvoří příznivou atmosféru pro mírové sjednocení vlasti.

Jihokorejští vládcí, kteří prohlašují něco o jakési „etapě“, říkají: to je možné udělat a to ne, napřed udělat jen to a ostatní nechat stranou. To je taktika protahování a ne přístup k vyřešení otázky.

Budou-li úspěšně zakončena jednání Červeného kříže severu a jihu a stane-li se možným volné navštěvování rodin, příbuzných a přátel rozdělených na jihu a severu, pak to nejen zmenší útrapy, které prožívají, ale během toho se probudí ochladlé city a bude prohloubeno pochopení mezi jihem a severem.

Odstranění napětí v naší zemi je důležitou otázkou jak pro mírové sjednocení vlasti, tak i pro mír v Asii a na celém světě.

Aby bylo odstraněno napětí v Koreji, je především nutné nahradit Dohodu o příměří v Koreji mírovou smlouvou mezi jihem a severem. Trváme na tom, abychom po uzavření mírové smlouvy mezi severem a jihem a za podmínek odchodu agresivních vojsk amerického imperialismu radikálně snížili ozbrojené síly jižní a severní Koreje.

Nejednou jsme vysvětlovali, že nemáme v úmyslu „útočit na jih“. Jestliže jihokorejští vládcí nemají v úmyslu uskutečnit „sjednocení cestou pochodu na sever“, pak nemohou mít žádný důvod nesouhlasit s uzavřením mírové smlouvy mezi severem a jihem. Jestliže si skutečně přejí nastolení míru v naší zemi a její mírové sjednocení, pak místo toho, aby vyvolávali kampaň o

domněle hrozbě „útoků na jih“, musí dát souhlas k uzavření mírové smlouvy mezi severem a jihem.

Jsme pro provedení politické konsultativní porady mezi severem a jihem k zesílení kontaktů a spojení mezi severem a jihem a řešení otázky sjednocení vlasti.

Při odstraňování tragedie národního rozkolu a na cestě mírového sjednocení vlasti vyvstává mnoho problémů. Problémy mohou být v plné míře vyřešeny jen prostřednictvím politických jednání mezi severem a jihem.

Jsme ochotni kdykoliv a v jakémkoliv dohodnutém místě konsultovat s Demokratickou republikánskou stranou, Novou demokratickou stranou, Národní stranou a všemi ostatními politickými stranami v jižní Koreji. V nynější době jihokorejští vládcové mluví tak i onak, aniž by se setkali. To, že se pouze slovy zmiňují o „mírovém sjednocení“ a přitom odmítají jednání, není přístup k mírovému řešení otázky sjednocení. Aby byla otázka sjednocení vlasti vyřešena mírovou cestou, je třeba si vyměnit politické názory o mírovém sjednocení vlasti mezi různými politickými stranami severní a jižní Koreje a aktivně uskutečnit dvoustranné nebo mnohostranné jednání k nalezení racionální cesty k mírovému sjednocení.

Pro jednání a kontakty mezi severem a jihem necháváme otevřené dveře vždy a komukoliv. I když se člověk provinil proti vlasti a lidu, v případě, že se však upřímně kaje, a vstoupí na vlasteneckou cestu mírového sjednocení země, pak se nebudeme ptát na jeho přestupky a s radostí budeme s ním projednávat otázku sjednocení země.

Jestliže se Korejci sjednotí a povedou jednotný boj za sjednocení vlasti, pak určitě dokážeme odrazit americké a japonské agresory, překonat smrtelnou krizi, která hrozí jižní Koreji a dosáhnout mírového sjednocení země.

I když otázka sjednocení Koreje zatím prožívá obraty, přesto věříme, že jsou perspektivy pro její vyřešení mírovým způsobem dříve nebo později, podle vůle našeho lidu a na základě zásad sebeurčení národa.

4. O některých mezinárodních otázkách

V naší epoše síly imperialismu slábnou a síly národů, bojujících za mír a demokracii, za národní nezávislost a socialismus, rostou a upevňují se.

Američtí imperialisté, kteří po prvé v dějinách utrpěli krutou porážku v korejské válce, dostávají všude ve světě ránu za ranou, mají velké ztráty a stále více směřují k zániku.

Nyní prožívá americký imperialismus vážnou krizi jak uvnitř, tak i mimo zemi.

V samotných Spojených státech se energicky rozvíjí protiválečné hnutí lidu, zostřují se i rozpory uvnitř vládnoucích kruhů. Hospodářství se nalézá v postavení chronické stagnace a neustále se zesiluje deficit v mezinárodní bilanci. Americký imperialismus jde od porážky k porážce v Indočíně i jinde ve světě, izoluje se od satelitních zemí nemluvě o jeho imperialistických partnerech.

Nyní je oslabena síla amerického imperialismu, utiskujícího a táhnoucího na oprati ostatní za pomoci jaderného vydírání a dolarů. Když jaderné vydírání ztratilo svůj význam a z kapes se ztratily dolary, prořídly země, které je následovaly. S cílem zlepšit svoje kritické postavení vystoupili imperialisté USA s neblaze proslulou „doktrinou Nixona“, zaměřenou na to, aby v Asii donutili bojovat Asijce mezi sebou a na Blízkém i Středním východě donutili obyvatele bojovat mezi sebou, ale nikdo, kromě takového hlupáka jako Sató, ji nepřijme.

V těchto podmínkách američtí imperialisté znovu vyvěsili firmu „míru“ a Nixon byl nucen sklonit hlavu a vydat se na žebráckou diplomatickou cestu.

To však naprosto neznamena, že americký imperialismus utrpěl úplný krach nebo se změnila jeho podstata. Jako dříve zůstává pohlavářem imperialismu a ani trochu se nezměnila jeho agresivnost. Prostě, když se imperialisté dostanou do obtížného postavení, pak pravidelně pod firmou „míru“ lstivě uskutečňují agresivní a válečné úklady.

I nyní američtí imperialisté provádějí obojetnou politiku a přitom se ještě podlejí snaží uskutečnit agresí proti ostatním

zemím. Proto národy zemí, uskutečňujících revoluci a všech bojujících zemí, musí neustále zvyšovat bdělost vůči novým úkladům agrese a války amerických imperialistů, prováděným za kulisou „míru“, pevně se musí semknout a ještě silněji rozvíjet boj proti imperialismu USA. Jen tak je možno uhájit mír, dosáhnout národní nezávislosti a sociálního pokroku.

Zvláštní význam v realizaci „doktriny Nixona“ v Asii přikládají američtí imperialisté japonskému militarismu.

Již dávno rozehrávali imperialisté USA frašku s postavením japonského militarismu jako „úderného oddílu“ v agresí v Asii, a militaristé Japonska, využívající toho se snažili uskutečnit své úmysly. Americko-japonská jednání, která nedávno proběhla na vysoké úrovni, ukazují, že se nezměnily konspirace a spolčování amerických a japonských agresivních sil v zájmu agrese proti Asii, i když ztratily svou aktivnost ve srovnání s minulostí. Ve „společném prohlášení“, otištěném po těchto jednáních, Nixon i Sató pod firmou „míru“ a „bezpečnosti“ znovu potvrdili proslulou „Americko-japonskou smlouvu o bezpečnosti“ a konstatovali nezbytnost „těsné spolupráce“ v agresí proti Asii.

Je nezvratným faktem, že pod záštitou imperialismu USA se obrodil v Japonsku militarismus a za pomoci USA se japonští militaristé stali nebezpečnými agresivními silami v Asii.

Jako imperialisté i japonští militaristé dnes ve své agresí proti ostatním zemím používají rovněž metody ekonomického zotročování cestou vývozu velkého množství výrobků a kapitálu, paralizace suverénního uvědomění národů ostatních zemí prostřednictvím zesílení ideologické a kulturní infiltrace, dokonce i vysíláním agresivních ozbrojených sil pod záminkou ochrany svých ekonomických práv.

Ve vnější agresí japonského militarismu je naše země jejím prvním objektem.

Nyní japonští militaristé, kteří se dohodovali s jihokorejskými loutkami, natáhli černá agresivní chapadla daleko do politické, ekonomické, kulturní a vojenské oblasti jihu naší země. Kromě toho vypracovali dokonce operační plány s cílem agrese proti naší zemi a asijským socialistickým zemím a neustále pořádají

vojenská cvičení. A člověk typu Satóa dokonce vykřikuje o „preventivním úderu“ proti naší zemi.

Protože to všechno je skutečnost, není dnes kdy se dohadovat, zda se obrodil japonský militarismus či ne. Důležité je vystupovat proti agresivním úkladům obrozeného japonského militarismu a bojovat za jejich přerušení.

V přerušení agresivních úkladů japonských militaristů hraje velmi důležitou úlohu boj japonského lidu. Jak jsem již říkal dříve, japonský lid není takový, jako byl včera. Japonský lid, to je lid, který prožil útrapy a následky vnější expanze militarismu, je to probuzený lid. Budou-li se japonští militaristé snažit znovu rozpoutat agresivní válku, pak japonský lid nezustane sedět s rukama v klíně. Japonský lid dnes vede rozhodný boj proti agresivním silám militarismu, za demokracii, neutralitu a mír. Tento boj vyvolává velký tlak na reakční vládnoucí kruhy Japonska.

I uvnitř vládnoucích japonských kruhů vznikají rozpory v otázce – začít agresivní válku či ne? Pravděpodobně zde jsou i lidé, kteří vystupují proti válce, vycházejíce z toho, že Japonsko jako ostrovní země dováží z ostatních zemí skoro všechny průmyslové suroviny, a proto jí bude v případě vzniku války velmi těžko a že objekty plánované agrese již nejsou tak slabé. Asie už prostě dnes není taková jako byla včera, její tvář se od základu změnila.

Když se v Japonsku spojí všechny protiválečné síly, když lid Koreje, Číny a ostatních asijských zemí bude společnými silami bojovat, pak si japonští militaristé, ať touží po válce sebevíce, nedovolí vyprovokovat ji a jejich agresivní úklady budou se vši pravděpodobností zmařeny.

Dnes se Asie stala základním kolbištěm antiimperialistického revolučního boje a vývoj situace v Asii má velmi důležitý vliv na změnu celkové mezinárodní situace.

Národy naší země, asijských socialistických zemí a bojujících zemí, které překonávají početné obtíže a zkoušky, dosahují výrazného vítězství v antiimperialistickém revolučním boji a výstavbě nové společnosti.

Američtí imperialisté více než 20 let prováděli politiku izolace a blokády Číny. Čína však nepadla, ale naopak stal se z ní mohut-

ný socialistický stát, rostla a zpevnila se jako nadějná antiimperialistická revoluční síla. Mezinárodní autorita Čínské lidové republiky vzrůstá den ze dne.

To, že za podpory mnohých zemí světa bylo obnoveno zákonné postavení ČLR v OSN a klika Čankajška byla z celého jejího aparátu vyhoštěna, je jednou velkou událostí na mezinárodní politické aréně. Je to velké vítězství čínského lidu a společně s tím vítězství národů celého světa v zájmu míru a pokroku.

Vietnamský lid svým hrdinným bojem proti americkým imperialistickým agresorům způsobil nepřítelům neodvratnou porážku, tím velice přispěje k věci pokrokových národů celého světa ve jménu míru, národní nezávislosti a socialismu. Vietnamský lid dnes s dvojnásobnou houževnatostí bojuje za vyhnání amerických imperialistických agresivních vojsk z jižního Vietnamu, za skutečnou nezávislost a sjednocení vlasti.

Vietnamská otázka musí být vyřešena na základě 4 bodů na mírové řešení vietnamské otázky vytyčených Vietnamskou demokratickou republikou a sedmi bodů prozatímní revoluční vlády Jihovietnamské republiky. Budou-li američtí imperialisté i nadále ignorovat tyto spravedlivé požadavky vietnamského lidu a vyzývat jej, pak utrpí ještě větší porážku. Vietnamský lid bude bojovat a ještě výše pozvedne antiimperialistický revoluční prapor a tak dosáhne konečného vítězství.

Národy Kambodže a Laosu, které dosáhly již velkých vítězství v antiimperialistické vlastenecké válce odporu, neustále pokračují v útoku proti americkým imperialistům a jejich loutkovým žoldněřům, a vhánějí je do slepé uličky.

V Asii dožívá americký imperialismus své poslední hodiny.

Národy Koreje, Číny, Vietnamu, Kambodži, Laosu a dalších zemí Asie tím, že se monolitně spojí pod praporem antiimperialistického a antiamerického společného boje dosáhnou úplné likvidace imperialismu a všech forem kolonialismu, jistě vybudují novou nezávislou, kvetoucí Asii.

Jak víte, souhlasně se změnami v poměru sil pokroku a reakce ve světovém měřítku v poslední době dochází k určitým změnám i v Organizaci spojených národů.

Pro americké imperialisty je stále těžší působit svévolně

v OSN, jako tomu bylo dříve. To svědčí o tom, že je již pryč doba, kdy američtí imperialisté zneužívali vlajky OSN a dopouštěli se zločinných činů, kdy se jim zachtělo.

Jak říkáte, v souvislosti s otázkou OSN nyní mnohé země světa a široká veřejnost tvrdí, že rok 1972 se stane „rokem Koreje“. Jestli tento rok bude „rokem Koreje“, to teprve uvidíme, ale domníváme se, že je to vyjádření podpory a důvěry národů světa k boji našeho lidu za národní důstojnost, sjednocení a nezávislost.

Mám-li hovořit o naší pozici ve vztahu k OSN, pak Korejská lidově demokratická republika si dosud vážila Charty OSN, nikdy ji neporušovala.

Nebyl to nikdo jiný než američtí imperialisté, kteří hrubě narušili Chartu OSN a očernili její jméno. Po každé, když imperialisté USA uskutečňovali politiku agrese a války, schovávali se za vlajku OSN, zvláště tím, že se dopustili agrese v Koreji pod rouškou OSN, zanechali v její historii největší skvrnu hanby.

Aby mohla být věrná své posvátné Chartě, musí Organizace spojených národů, podle mého názoru, napravit chyby, kterých se v minulosti dopustila v korejské otázce.

OSN musí anulovat všechny „rezoluce“ týkající se „korejské otázky“, které američtí imperialisté nezákonně připravili v OSN. Nechtě OSN učinit spravedlivá opatření ve vztahu ke Koreji a tím vyhlásí předchozí nezákonné „rezoluce“ za neplatné. To uvítáme.

OSN musí přijmout opatření týkající se odchodu agresivních vojsk amerického imperialismu, okupujících jižní Koreu jménem OSN a rozpustit „Komisi pro sjednocení a obnovení Koreje“, agresivní nástroj amerického imperialismu vůči Koreji. Musí se distancovat od jakéhokoliv vměšování se do vnitřní otázky Koreje.

5. Otázka vztahů mezi Koreou a Japonskem

Japonsko je soused naší země. Avšak, jak sami říkáte, nyní jsou naše obě země „blízkými, ale současně vzdálenými sousedy“. Není možno nevidět, že to je zcela nenormální stav.

Z historického hlediska je naše země zemí, podrobenou

japonské agresi a Japonsko zemí, která se dopustila agrese proti naší zemi. Přičemž v minulosti se agrese proti naší zemi dopustili japonští imperialisté a ne japonský lid. Navázat normální vztahy mezi sousedními zeměmi – Korejskou lidově demokratickou republikou a Japonskem, to je dobrá věc, nic špatného.

Od prvních dnů svého založení KLDK projevovala přání navázat dobré sousedské vztahy i s Japonskem, přestože se liší v společenském zřízení. Základem tohoto našeho stanoviska je spravedlivá zahraniční politika naší republiky, navazující přátelské vztahy se všemi zeměmi, které se v souladu se zásadami rovnoprávnosti a vzájemných výhod chovají k naší zemi přátelsky.

Japonská vláda se však bohužel od samého počátku k naší zemi chová nepřátelsky. Kabinet se nejednou změnil, počínaje od Jošidy přes Kišiho a Ikedu a konče Satóem, ale k žádné změně nedošlo v nepřátelské politice japonské vlády ve vztahu k naší zemi.

V kabinetu Satóa se nepřátelská politika ve vztahu k naší zemi stále zostřuje. Japonská vláda, která uzavřela s jihokorejskými loutkami „Jihokorejsko-japonskou smlouvu“, proniká do jižní Koreje, podněcuje jihokorejské loutky, vystupující proti sjednocení země a snažící se vyprovokovat bratrovražednou válku. Japonský předseda vlády Sató a jeho přívrženci otevřeně mluví o záměru účastnit se války proti Korejské lidově demokratické republice a dovolují si svévolně urážet korejský lid.

Do dnešního dne nebyly mezi naší zemí a Japonskem navázány dobré sousedské vztahy jen kvůli nepřátelské politice japonské vlády vůči naší zemi.

Jasně a trvalé je naše stanovisko v otázce vztahů dvou zemí – Koreje a Japonska. I nyní si přejeme co možná nejdříve ukončit nenormální stav mezi dvěma zeměmi, a navázat normální vztahy. Věříme, že to odpovídá snahám a zájmům národů našich obou zemí a je to užitečné pro mír v Asii i v celém světě.

Pro navázání přátelských vztahů mezi dvěma zeměmi – Korejí a Japonskem a poté státních vztahů je především třeba, aby japonská vláda změnila přístup k naší zemi.

Jestli se změní v Japonsku kabinet ministrů či ne, to je jeho vnitřní záležitost a my se nechceme do ní vměšovat. Otázka

spočívá v postoji japonské vlády k naší zemi. Ať se třeba změní předseda vlády v Japonsku, ale pokud se nezmění politika k naší zemi, pak se nemožou zlepšit vztahy mezi oběma zeměmi. Bude-li se japonská vláda chovat k naší zemi přátelsky, pak se všechny otázky vyřeší samy sebou.

Japonská vláda musí napravit svou nesprávnou politiku v souladu s tendencemi epochy. Japonská vláda musí ustoupit od nepřátelské politiky vůči Korejské lidově demokratické republice, zrušit „Jihokorejsko-japonskou smlouvu“, přerušit pokusy o opětovnou agresí proti jižní Koreji, přerušit podle akce, jejichž cílem je podněcovat jihokorejské loutky, aby Korejci bojovali proti sobě, a připojujíc se k tomu, vypracovat svůj podíl.

V poslední době se mezi japonským lidem a pokrokovými kruhy široce rozvíjí hnutí za navázání dobrých sousedských vztahů s Korejskou lidově demokratickou republikou.

Nedávno se vytvořila „Federace poslanců pro podporu japonsko-korejského přátelství“, která sdružuje 234 poslanců z vládnoucí i opozičních stran. Na municipálních zasedáních byly rovněž přijaty rezoluce, žádající navázání státních vztahů s Korejskou lidově demokratickou republikou. Pokládáme to za velmi dobrou věc a přáli bychom si, aby jejich boj přinesl skvělé plody.

Rozvine-li korejský a japonský lid společně úspěšný boj, pak bude možné navázat státní vztahy mezi našimi oběma zeměmi. Budou-li navázány tyto vztahy mezi dvěma zeměmi, Korejí a Japonskem, pak se stane neplatnou celá nesprávná politika, kterou dosud japonská vláda prováděla vůči naší zemi. Pokládáme za možné navázat přátelské vztahy mezi oběma zeměmi ještě před navázáním státních vztahů. Jak je možno soudit podle řady nynějších okolností, je třeba pravděpodobně určitá lhůta pro navázání státních vztahů mezi oběma zeměmi, Korejí a Japonskem. Dříve než budou navázány státní vztahy s Japonskem, jsme ochotni uskutečňovat podle možnosti četné individuální návštěvy, široce rozvíjet obchod a výměnu v ekonomické a kulturní oblasti.

Přátelské vztahy mezi oběma zeměmi, Korejí a Japonskem, musí být navázány v každém případě na základě zásady vzájemnosti. I když se dnes uskutečňuje částečná výměna mezi oběma

zeměmi, vzhledem k nesprávnému postoji japonské vlády se nemůže zbavit jednostranného charakteru. Je nepochopitelné, proč se tak japonská vláda chová: buď se bojí dotknout se nálady USA nebo jihokorejských loutek. Je jasné, že takovým způsobem nikterak není možné řešit otázku vztahů mezi dvěma zeměmi.

Ať už je jaký chce konkrétní postup při řešení otázky, budou-li navázány dobré sousedské vztahy mezi dvěma zeměmi, Korejí a Japonskem či ne, budou-li navázány rychle nebo pomaleji, konec konců to všechno plně závisí na postoji japonské vlády.

Co se týká otázky 600 tisíc Korejců v Japonsku, to je v podstatě otázka, která vznikla jako důsledek koloniální nadvlády japonského imperialismu v naší zemi v minulosti. S korejskými občany v Japonsku, přestože dnes mají svou opravdovou vlast, není náležitě zacházeno jako s cizinci. To je možno rovněž vysvětlit ne právě přátelským postojem japonské vlády ve vztahu k naší zemi.

Korejští občané v Japonsku, kteří překonávají všemožné potíže, rozvíjeli energický boj, jímž hájili svá demokratická národní práva. Vytvořili Generální ligu Korejců v Japonsku — organizaci občanů KLDK žijících v cizině, výborně uskutečnili ideje čučche v hnutí Korejců v Japonsku a sjednotivše se kolem předsedy soudruha Chan Dok Su, dosáhli velkých úspěchů v boji za ochranu demokratických národních práv, za přiblížení mírového sjednocení vlasti a upevnění mezinárodní solidarity s japonským lidem a dalšími pokrokovými národy světa.

To, že pod vedením Generální ligy korejští občané v Japonsku dosáhli takových úspěchů, nehledě na všechny obstrukční snahy japonské vlády, je vysvětlováno tím, že měli aktivní podporu a solidaritu lidu, pokrokových politických stran a společenských organizací a zástupců různých vrstev obyvatelstva v Japonsku. Jsme za to velice vděční a využíváme této příležitosti, abychom prostřednictvím „Jomiuri šimbun“ vyjádřili svůj srdečný dík japonským přátelům.

Korejští občané v Japonsku hájí svá národní práva, to je přirozená věc a odpovídá i mezinárodnímu právu. I Japonci žijící v jiných zemích budou chtít hájit svá práva a nevzdají se jich. A právě tak to vypadá se všemi ostatními národy.

Řekněme si o národním vzdělání korejských občanů v Japonsku.

Jak i vy víte, národ je charakterizován především společným jazykem a písmem. Korejský národ nemůže existovat v odtržení od naší rodné řeči. Proto je třeba vidět, že utlačování národního vzdělání korejských občanů v Japonsku japonskou vládou vychází z nepěkných politických cílů. Příkladáme velký význam věci národního vzdělání korejských občanů v Japonsku a chceme i nadále neochvějně poskytovat této věci materiální pomoc i morální podporu.

V nynější době reakční kruhy japonské vlády ve shodě s loutkovou klikou jižní Koreje násilně nutí Korejce v Japonsku, aby požádali o „stálé místo pobytu“ a aby přijali „příslušnost Korejské republiky“. I když formálně vyhlašují „svobodu“ výběru státní příslušnosti, v zákulisí však poskytují zvláštní „privilegia“ těm Korejcům v Japonsku, kteří přijmou „příslušnost Korejské republiky“ a podrobují je nespravedlivému útlaku, když přijmou občanství KLDŘ.

Někteří Korejci v Japonsku jak se zdá přijímají „příslušnost Korejské republiky“, aby se vyhnuli tomuto maření času. Není však pochyb, že i když mění příslušnost, protože nevydrželi donucování, stejně budou aktivně podporovat Korejskou lidově demokratickou republiku, právě tak, jako nás dnes jednomyslně podporuje jihokorejský lid.

Podle schválení organizací Červeného kříže obou stran, Koreje i Japonska, byla obnovena v jednu dobu přerušovaná repatriace korejských občanů v Japonsku. To je velmi dobré nejen z hlediska ochrany národních práv korejských občanů v Japonsku, ale i ve světle rozvoje přátelských vztahů mezi korejským a japonským lidem. Přejeme si, aby i nadále tato práce pokračovala za podpory japonského lidu, a aby se všichni korejští občané, kteří si to přejí, mohli z Japonska vrátit domů do vlasti.

Současně s právem na repatriaci je důležité rovněž zajistit korejským občanům v Japonsku svobodu navštěvovat svou vlast.

Mezi korejskými občany, žijícími v Japonsku, jsou lidé, kteří se z těch či oněch důvodů nyní nemohou vrátit do vlasti.

Proto však jim nesmíme vzít právo na to, aby navštívili svou

rodnou zem. V nynější době ze všech cizinců, žijících v Japonsku, jsou to pouze Korejci, kteří jsou zbaveni svobody návštěvy vlasti. Taková nespravedlivá diskriminace a akt porušení lidských práv musí být okamžitě zlikvidovány. Loď pro repatrianty, která pluje na trati Čchongžin – Niigata, musí sloužit nejen navrátilcům do vlasti, ale i těm, kteří chtějí navštívit členy své rodiny, příbuzné, přátele žijící ve vlasti a opět se vrátit do Japonska.

Ve věci ochrany demokratických národních práv korejských občanů v Japonsku si vážíme názoru Generální ligy. Doufáme, že japonský lid, pokrokové politické strany, společenské organizace a osoby představující různé vrstvy obyvatelstva, budou i nadále dosahovat dobré koordinovanosti s Generální ligou a poskytovat spravedlivému boji korejských občanů v Japonsku cennou podporu a pomoc.